

Motion till riksdagen

1989/90:A747

av Sven-Åke Nygårds m.fl. (s)

Lagen om anställningsskydd

I lagen om anställningsskydd (LAS) som kom till 1974 finns en regel om skadestånd för den arbetsgivare som trots dom i arbetsdomstolen inte vill ta tillbaka en uppsagd anställd. Bestämmelsen har tillkommit därför att lagstiftaren ansåg att det i enstaka fall kunde anses befogat med en sådan åtgärd, trots att domstolen hade ansett uppsägningen ogiltig. För att se till att denna möjlighet inte blev använd annat än i yttersta nödfall, var åtgärden belagd med, som man då ansåg, mycket höga skadestånd.

I stora drag kan man säga att denna bestämmelse i LAS fungerade som tänkt var under första tiden. Under senare år har dock, enligt vår uppfattning, bestämmelsen börjat användas oroväckande mycket, framför allt mot fackliga förtroendemen, som enligt det enskilda företaget varit alltför obekväma. Tillåts denna utveckling fortsätta finns det risk att väsentliga delar av 1970-talets arbetsmarknadslagstiftning urholkas, nämligen den delen som avser att skydda den facklige förtroendemannen vad gäller anställning och anställningsvillkor när denne företräder medlemmarna. En sådan utveckling kan inte tillåtas fortsätta. Då det kanske kan finnas något enstaka fall även i framtiden då en sådan åtgärd anses vara enda lösningen, torde en kraftig höjning av skadeståndsbeloppen, förslagsvis en tredubbling, vara en lämplig åtgärd för att uppnå detta syfte.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om en höjning av skadeståndet enligt 39 § lagen om anställningsskydd.

Stockholm den 23 januari 1990

Sven-Åke Nygårds (s)

Bo Finnkvist (s)

Rinaldo Karlsson (s)

Håkan Strömberg (s)

Sture Thun (s)